

Săptămâna: 3 - 9 august

Duminică (3 august)	17:00	- Sosirea Icoanei Maicii Domnului de la Trifești - Acatistul Maicii Domnului
Luni	07:30 18:00	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas) - Sfântul Maslu
Marti	07:30 17:00	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas) - Priveghere Schimbarea la Față a Domnului (Vecernia cu Litie și Utrenia)
Miercuri	07:30 18:00	- Ceasurile și Sfânta Liturghie (Schimbarea la Față a Domnului) - Sfântul Maslu
Joi	07:30 18:00	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas) - Acatistul Maicii Domnului - plecarea Icoanei Maicii Domnului de la Trifești
Vineri	07:30 19:00	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas) - Acatistul Sfântului Mare Mucenic Efreim cel Nou
Sâmbătă	07:30 17:00 18:00	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas) - Vecernia - Acatistul Sfântului Ierarh Luca ai Crimeii, doctor fără de arginți
Duminică	07:00	- Utrenia și Sfânta Liturghie

ANUNȚ IMPORTANT

Duminică, 3 august, la ora 17:00, în parohia noastră va fi adusă Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Trifești și va rămâne spre închinare până joi, 7 august.

CINE, OARE, ESTE MAI MARE ÎN ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR?

Si chemând la Sine un prunc, l-a pus în mijlocul lor, și a zis: Adevărat zic vouă: De nu vă veți întoarce și nu veți fi precum pruncii, nu veți intra în împărăția cerurilor. Deci cine se va smeri pe sine ca pruncul acesta, acela este cel mai mare în împărăția cerurilor. Și cine va primi un prunc ca acesta în numele Meu, pe Mine Mă primește. Iar cine va sminti pe unul dintr-aceștia mici care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui să i se atarne de gât o piatră de moară și să fie afundat în adâncul mării. Vai lumii, din pricina smintelilor! Că smintelile trebuie să vină, dar vai omului aceuia prin care vine sminteala.

Sfânta Evanghelie după Matei, cap. 18, versetele 1-7.

Preot Paroh Iacobeanu Marius - Telefon: 0745.760.239

Preot slujitor Ciuche Eugen Ciprian - Telefon: 0744.862.191

Preot Ichim Gabriel, slujitor la Biserica „Acoperământul Maicii Domnului”, filia Parohiei Ortodoxe Lazaret, pentru persoane cu deficiență de auz - Telefon: 0742.973.355

Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Digu Birnat nr. 19. Email: parohialazaret@yahoo.com

„Dragostea este bucuria de a face altora bucurie.”
(Sfântul Ioan Gură de Aur)

DIN OSPĂȚYL CREDINȚEI

Publicație creștin-ortodoxă a Parohiei Lazaret pentru zidire sufletească,
editată cu binecuvântarea Preasfințitului Ioachim Băcăuanul,
Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului.

CUPRINS

1. Duminica înmulțirii pâinilor
3. „Doamne, atât avem, cinci pâini și doi pești”.
4. Minunea dumnezeieștii Liturghii (VI).
5. Sfinți cuvioși cu viață pusească și dor dumnezeiesc.
6. Schimbarea la Față a Domnului - Lumina dumnezeiască
7. De ce nu i-ar lua Dumnezeu pe toți oamenii în rai?
8. Cine, oare, este mai mare în împărăția cerurilor?

Prezența lui Hristos-Dumnezeu în viața noastră, a credincioșilor, de cele mai multe ori se manifestă prin intermediul minunilor, pe care, în funcție de nivelul nostru duhovnicesc, în funcție de deschiderea inimilor noastre, le observăm sau nu.

Astăzi Biserica ne pune înaintea minunea înmulțirii pâinilor. Și ne gândim: oare ce a vrut Hristos să spună cu asta? Să fim atenți, iubiți credincioși, la ceea ce face Dumnezeu, pentru că, dacă vrem să fim adevărați urmași ai lui Hristos, trebuie să urmărim nu numai cuvintele lui Hristos, ci și celor pe care le face El. Nu trebuie să lăsăm credința la nivelul teoretic, ci trebuie credința s-o aducem în viața noastră, s-o facem lucrătoare în noi și pentru cei din jurul nostru.

Și Hristos Și-a ridicat ochii la cer, a binecuvântat, a frânt pâinile, a dat ucenicilor Săi și ei, mai departe, poporului. Primul lucru pe care l-a făcut Hristos a fost să-și ridice ochii la cer. Nicăieri Hristos nu Se prezintă pe Sine a fi izolat, singur, ci întotdeauna împreună cu Tatăl Care L-a trimis. Este foarte important să nu lucrăm singuri, să-L facem părtaș pe Dumnezeu vieții noastre, să lucrăm permanent împreună cu El, să cerem mai departe binecuvântarea Lui și apoi să ne implicăm în mod direct în viața celorlalți.

Iată că Hristos a ținut să frângă cu mâna Lui pâinile. Nu putem să nu ne gândim la momentul în care Dumnezeu l-a creat pe om. Când a creat animalele, a spus simplu: Să scoată pământul animale după felul lor. Însă, când a fost vorba să-l facă pe om, a luat pământ și cu mâna Lui l-a plămădit pe om. Cu mâna Lui! Ceea ce faci cu mâna ta este sfânt. Ceea ce faci cu mâna ta, rodul lucrurilor mâinilor tale, are ceva din sufletul tău. Ceea ce faci cu mâna ta este veșnic legat de tine. Hristos a ținut să frângă pâinile cu mâna Lui.

Apoi începem să înțelegem puțin de ce Hristos le-a spus ucenicilor: Dați-le voi să mănânce. Ne-a chemat să fim părtași săvârșirii minunilor. El le-a spus: Am nevoie de inima voastră, am nevoie ca voi să arătați milă față de cei din jurul vostru. Dar nu așa cum știe un om să arate milă. Nouă ne pare rău când vedem pe cineva sărac, amărât, necăjit, lipsit. Noi de undeva de sus, de pe o poziție mult mai stabilă decât a lor, îi compătimim. Compătimire, (com-pătimire) înseamnă împreună-pătimire! Înseamnă să suferi alături de el, nu de sus și cu atât mai puțin de departe.

Mila omenească este un aspect al tristeții pentru că este lipsită de credință. Noi nu-L credem pe Dumnezeu când spune că face totul pentru noi, că ne iubeste mai presus de orice. Nu Îl credem și ne întristăm. **Mila este un aspect al tristeții pentru că nu avem nădejde.** Și cum să avem nădejde, dacă noi nu simțim în inima noastră dovezi de dragoste din partea lui Dumnezeu? Nu am avut credința să ne deschidem inimile și să Îl lăsăm să intre în inimile noastre. **Mila este un aspect al tristeții pentru că este lipsită de dragoste.** Ce dragoste poate să existe între doi depărtați? Între doi care nu împărtășesc aceleași probleme, aceleași aspirații, aceleași nevoi? În dragoste este nevoie de cel puțin două persoane. Și atunci înțelegem de ce mila omenească este aspect al tristeții. **Mila dumnezeiască, în schimb, este aducătoare de bucurie, este întăritoare a credinței, arvună a nădejzii.** Și Hristos îi învață pe ucenici să nu pună problema de departe, ci să se implice în mod direct. Problema celor din jurul lor să devină problema lor.

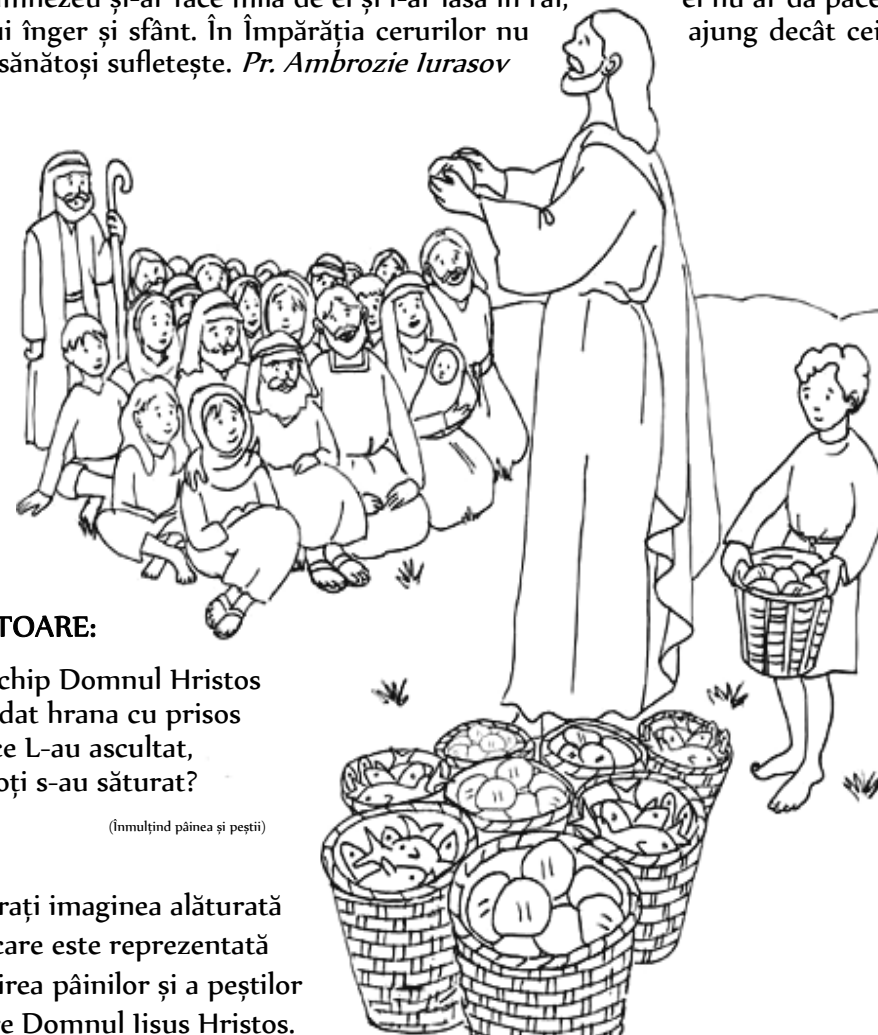
De ce m-aș ruga la Dumnezeu să-l ajute pe cel de lângă mine? Oare Dumnezeu are nevoie de intervenția mea ca să-și sporească mila față de cel de lângă mine? Insistă să ne rugăm unul pentru altul pentru că Tatăl nu poate să refuze pe copiii Lui, văzându-i că împreună vin și-i cer același lucru. Ia-l pe fratele tău de mână și du-te cu el înaintea Tatălui și spune: „Tată, fratele meu are nevoie de ceva și am venit să Te rugăm pentru asta”. „Doamne, fratele meu este flămând și mă doare lucrul ăsta. Te rog, puținul pe care îl am, înmulțește-l!” Avem puțin, într-adevăr, poate prea puțin. Însă pentru Dumnezeu este de ajuns. Puțin avem, însă să -l facem frumos. N-avem multe de dat, însă avem o inimă care poate să sufere împreună cu cel de lângă noi. Spune Mântuitorul Hristos într-un loc, în Sfânta Evanghelie după Luca: Dați mai întâi milostenie cele dinlăuntrul vostru, și iată toate vă vor fi curate. Uitați-vă în jurul vostru. Observați că cei de lângă voi nu sunt altceva decât frați. Lăsați-vă inimile să primească, să înțeleagă, să poarte durerea lor, și cu astfel de inimi mergeți la Hristos. „Doamne, atât avem, cinci pâini și doi pești.” Să nu spunem: ce putem noi să facem la cinci mii de oameni? „Doamne, atâta am, mie mi-e milă. Fă Tu mai mult. Înmulțește Tu!”

Asta cere în Evanghelia de astăzi, Hristos de la noi. **Hristos ne cheamă să fim părtași săvârșirii minunii Lui. Nu vă închideți ochii, uitați-vă în jur! Uitați-vă în jur și cu ce aveți, puțin însă tot, veniți la Mine și Eu, împreună cu voi, voi înmulți.**

DE CE NU I-AR LUA DUMNEZEU PE TOȚI OAMENII ÎN RAI?

Odată am pornit în pădure la cules de ciuperci. Și era un an în care nu prea s-au făcut. Burnița. Timp de trei ore abia am cules o jumătate de coș de diferite ciuperci, obosisem și am hotărât să plec. Și, deodată, ce bucurie: chiar în iarbă am văzut o ciupercă enorm de mare. Stătea acolo, de parcă se cerea în coș. Atunci am luat-o și am tăiat-o în două, iar înăuntru s-a dovedit a fi plină de viermi. Nu mai era bună. Mi s-a făcut milă și am spus: „Ei, ce-i dragă, vrei în coș... Dacă te voi lua, viermii vor mânca și ciupercile pe care le mai am. Iartă-mă, dar nu te voi lua”.

Același lucru se întâmplă și cu oamenii plini de orice fel de necurăție: răutate, furie, vorbe urâte, beție; ei nu sunt buni pentru locașurile raiului și, chiar dacă Dumnezeu și-ar face milă de ei și i-ar lăsa în rai, ei nu ar da pace ajung decât cei sfinți și sănătoși sufletește. *Pr. Ambrozie Iurasov*

GHICITOARE:

În ce chip Domnul Hristos
Le-a dat hrana cu prisos
Celor ce L-au ascultat,
Încât toți s-au săturat?

(Înmulțind pâinea și peștii)

Colorați imaginea alăturată
în care este reprezentată
înmulțirea pâinilor și a peștilor
de către Domnul Iisus Hristos.

SCHIMBAREA LA FAȚĂ A DOMNULUI - LUMINA DUMNEZEIASCĂ

Lumina dumnezeiască se poate pregusta încă din această viață de cei care trăiesc bineplăcut Domnului. Ea nu se arată nouă în mod obișnuit pentru că nu este lumina din lumea aceasta văzută. **Pe Muntele Taborului chipul lui Hristos nu a devenit soare, ci ca soarele: „și a strălucit Fața lui ca soarele” (Matei 17, 2). Deci nu trebuie confundată niciodată lumina creată cu lumina dumnezeiască.** Sfântul Nicodim Aghioritul spune că revărsarea de lumină a soarelui se face progresiv, însă pe Muntele Taborului, lumina dumnezeiască nu s-a arătat puțin câte puțin ci direct și toată deodată. Astfel, dacă Hristos este numit Soare, trebuie să avem în vedere că este Soare cu lumina proprie, nu creată, căci schimbându-Se la Față „nu a luat ceea ce nu era, nici nu S-a schimbat în ceea ce nu era, ci ucenicilor Săi apropiați S-a arătat așa precum era”, spune Sfântul Ioan Damaschin.

Schimbarea la Față a Domnului pe Tabor ne-a descoperit ce este Împărăția lui Dumnezeu și care va fi chipul lumii viitoare. Ceea ce au văzut cei trei Apostoli (Petru, Iacob și Ioan) pe Muntele Taborului, vor vedea toți cei care vor fi mântuiți. Hristos va lumina în așa fel încât nu va mai fi nevoie de soare ca să lumineze „cerul și pământul nou” (Apoc. 21, 23). Pe Tabor nu a avut loc doar descoperirea luminii dumnezeiești, ci și transfigurarea ucenicilor. Sfinții Părinți mărturisesc că numai așa a fost posibil ca ei să vadă slava dumnezeiască. Dacă ochii lor trupești nu ar fi fost transfigurați de harul lui Dumnezeu, vederea luminii dumnezeiești ar fi fost imposibilă. De aici reiese că nu putem vedea pe Dumnezeu, fără ajutorul Său. Din acest motiv cunoașterea lui Dumnezeu nu este bazată pe speculație, pe simple cunoștințe intelectuale, ci pe împărtășirea de slava Sa. Omul vede lumina dumnezeiască în plinătatea firii sale create. Nu o vede în afara trupului, ci printr-un trup înduhovnicit.

Praznicul de astăzi tocmai la aceasta ne cheamă pe fiecare dintre noi: la o schimbare lăuntrică, la limpezire, la iluminare, la conformarea vieții noastre cu voia cea sfântă a lui Dumnezeu, Care totdeauna vrea binele și fericirea noastră, a tuturor oamenilor.

Lumina dumnezeiască strălucește și în prezent, însă din cauza păcatelor noastre, ea rămâne ascunsă. Pentru cei curați cu inima ea devine vizibilă. Așadar lumina de pe Tabor nu a fost o descoperire unică, o manifestare adresată doar celor trei apostoli și celor doi proroci: Moise și Ilie. Ea se descoperă în lume, dar nu este din această lume. Este începutul descoperirilor de la sfârșitul chipului acestei lumi, când Dumnezeu Se va arăta tuturor în Lumina Sa cea neapropiată.

Nu rămâneți pe tărâmul umbrelor și al închipuirilor. Deveniți fii ai Luminii.

„DOAMNE, ATÂT AVEM, CINCI PÂINI ȘI DOI PEȘTI”

Așa s-au arătat neputincioși ucenicii în fața Mântuitorului și a mulțimii de oameni ce îi înconjura. Ce erau ucenicii? Erau oameni simpli ca și noi, neputincioși, fără putere de a săvârși vreo minune și nici măcar cu vreo putere financiară, de a îndeplini porunca de a-i hrăni pe oameni. Cum să poată niște oameni simpli să hrănească mii de oameni? Este peste puterile minții umane a gândi o astfel de puțință a omului. Ce voia însă Mântuitorul de fapt? De ce a cerut această cerință de la ucenici: „Dați-le voi să mănânce!”? Pentru ca apoi, neputincioși fiind ucenicii, El să spună: „*Aduceți pâinile la Mine*”, Dați-Mi în mâinile Mele acele cinci pâini? Doar Domnul știa că ucenicii nu pot împlini. **Dar astfel le-a rânduit pentru ca mai întâi să-și vadă neputința, pentru ca omul să vadă că el singur nu poate.** Pentru a-i învăța pe ucenici, și pe noi, cei de astăzi, unde trebuie să alergăm atunci când noi nu putem face, vindeca, înțelege, răbda, toate ce sunt peste putințele noastre omenești. Pentru ca omul, cunoscându-și nimicnicia, să alerge la Dumnezeu.

Vedem că Domnul a cerut să I se dea în mâini pâinile, pentru ca apoi să le frângă și să le împartă ucenicilor: „*Aduceți pâinile la Mine*”. Nu întâmplător a cerut Mântuitorul aceasta. Căci fără îndoială Domnul putea să facă minunea fără să ia pâinile în mâini. Dar a vrut să ne arate că numai atunci hrana ne face o adevărată bucurie când este binecuvântată de Domnul, când punem în mâinile Sale toate ale noastre, spre a se împlini după sfântă voia Sa.

Și înțelesul de a pune toate în mâna lui Dumnezeu nu se limitează doar la cele materiale, ci mai ales la cele sufletești. Câți dintre noi nu avem slăbiciunile noastre? Câți dintre noi, la fel ca ucenicii, ne simțim efectiv depășiți de a depăși slăbiciunile, neputințele, greutatea vieții, tristețile, bolile? În astfel de situații și stări sufletești, după cum ne spune Arhim. Serafim Papacostas, ar trebui să facem la fel ca ucenicii, să alergăm la Domnul să înmulțească El. Să-I spunem: „*Doamne, atâta am. Fă Tu mai mult. Înmulțește Tu!*” Înmulțește-ne tu răbdarea, înțelepciunea, priceperea, virtutea, căci noi nu putem. Pune Tu harul, acolo unde nu mai este puțința omenească, acolo unde eu, ca om nu mă simt în stare. Asta cere, iubiți credincioși, în Evanghelia de astăzi, Hristos de la noi. Hristos ne cheamă să fim părtași săvârșirii minunii Lui, nu cu pâinile și peștii, ci cu noi înșine, după cum ne spunea un părinte, că Hristos, astăzi, ne face un îndemn: „*Cu ce aveți, puțin însă tot, veniți la Mine și Eu, împreună cu voi, voi înmulți.*”

MINUNEA DUMNEZEIEȘTII LITURGHII (VI)

Sfânta Anaforă: (II) Prin aceste cuvinte, este ca și cum i-ar spune Părintelui ceresc: „Ție Ți-aducem cea jertfă, pe care Unul născut, Fiul tău, Ți-a adus-o Ție, lui Dumnezeu și Tatăl. Și oferind-o, îți mulțumim, pentru că și Acela, oferind-o, Ți-a mulțumit. Nimic din al nostru nu adăugăm la această jertfă a Darurilor. Pentru că nu sunt faptele noastre aceste daruri, ci lucrările Tale. Nici acest mod de slujire nu este născocirea noastră, ci Tu ne-ai învățat și ne-ai mișcat să slujim în acest fel. De aceea, toate câte îți aducem, sunt în întregime de la Tine”. În același moment, preotul cade la pământ, și-L roagă fierbinte pe Dumnezeu pentru Darurile pe care le are înaintea lui, încât să primească Preasfântul și Preaputernicul Duhul Lui, și să schimbe pâinea în însuși Trupul lui Hristos și vinul în însuși preacurat Sângele Lui.

După aceste rugăciuni, Dumnezeiasca Taină s-a întregit. Darurile s-au sfințit, jertfa s-a împlinit. Marea Jertfă care s-a adus de dragul lumii se află înaintea ochilor noștri pe Sfânta Masă, pentru că pâinea nu este doar preînchipuirea Trupului Stăpânului, ci însuși Preacurat Trupul Domnului, Care a primit acele jigniri, palmuirile, scuipările, rănilor, fierea, răstignirea. Și vinul este însuși Sângele Său, care s-a scurs când a fost străpuns Trupul. Acesta este Trupul, acesta este Sângele care a primit prefacerea de la Duhul Sfânt, Care S-a născut din Fecioara Maria, a fost îngropat, a Înviat a treia zi, S-a înălțat la ceruri și a șezut de-a dreapta Tatălui. Și credem că așa este, pentru că Domnul însuși a zis: „Acesta este Trupul Meu... Acesta este Sângele Meu” (Marcu 14, 22-24) și a poruncit Apostolilor și Bisericii întregi: „Aceasta să faceți spre pomenirea Mea” (Luca 22, 19). Nu le-ar fi poruncit să repete această Taină, dacă nu le dădea puterea s-o și săvârșească. Și care este puterea? Duhul Sfânt. Acesta este Cel care prin mâna și limba preoților, slujește Sfintele Taine. Liturghisitorul este slujitorul Harului Sfântului Duh, fără să ofere nimic de la sine. De aceea, nici n-are importanță dacă se întâmplă să fie el însuși plin de păcate. Un asemenea lucru nu împiedică aducerea Darurilor, care întotdeauna sunt bineplăcute lui Dumnezeu. Precum un medicament preparat de un om care n-are legătură cu știința medicală, nu-și pierde puterea vindecătoare, ci este de ajuns doar să fie preparat după îndrumările medicului.

Deci, după ce împlinește Jertfa, preotul având în fața lui chezașia, dumnezeiasca iubire de oameni, adică pe Mielul lui Dumnezeu, mulțumește și se roagă. Îi mulțumește lui Dumnezeu pentru toți sfinții, pentru că în persoana lor Biserica a găsit ceea ce caută, împărăția cerurilor. În mod special, mulțumește Preabinecuvântatei Născătoarei de Dumnezeu, și Pururea Fecioarei Maria, pentru că aceasta depășește orice sfințenie. Preotul se roagă pentru toți credincioșii, vii și adormiți, pentru că aceștia nu au ajuns încă la desăvârșire, și au nevoie de rugăciune.

SFINȚI CUVIOȘI CU VIAȚĂ PUSTNICEASCĂ ȘI DOR DUMNEZEIESC

Din duhul poporului român au izvorât suflete alese, care pururea se împărtășesc de neînserata lumină a Lui Dumnezeu; din sângele lui s-au plămădit trupuri care n-au suferit stricăciunea morții; prin munții lui s-au mântuit sihaștri în luminată cuvioșie, nevoindu-se în rugăciune, post și priveghere, din iubire și dor dumnezeiesc.

Sfântul Cuvios IOAN IACOB (5 august), mare sihastru român cu numele de botez Ilie, s-a născut în satul Crăniceni, județul Botoșani, la 23 iulie 1913, într-o familie de țărani evlavioși, Maxim și Ecaterina Iacob. Rămas de mic orfan, el a fost crescut de bunica sa care l-a deprins cu rugăciunea și l-a povățuit pe calea slujirii lui Dumnezeu. În vara anului 1933 a intrat ca viețuitor în obștea Mănăstirii Neamț. În 1936 este tuns în monahism, primind numele de Ioan, apoi pleacă în Țara Sfântă, unde se nevoiește în obștea Mănăstirii Sfântul Sava de lângă Betleem. În 1947 este hirotonit preot în Biserica Sfântului Mormânt, apoi numit egumen la Schitul românesc Sfântul Ioan Botezătorul de la Iordan. Aici talentul său poetic a rodit pe deplin. După cinci ani de ascultare se retrage cu ucenicul său, monahul Ioanichie Pârâială, în pustiul Hozeva, aproape de Ierihon, în peștera Sfânta Ana. După opt ani de nevoiță, la 5 august 1960, când avea 47 de ani, Cuviosul Ioan Iacob se mută la cereștile lăcașuri și este înmormântat în peștera în care s-a nevoit. După 20 de ani, la 8 august 1980, trupul său a fost aflat întreg în mormânt fiind canonizat de Sfântul Sinod în 1992. O parte din moaștele sale se află spre închinare în Biserica Seminarului Mănăstirii Neamț.

Sfânta Cuvioasă TEODORA de la Sihla (7 august), floare duhovnicească de mare preț, s-a născut în satul Vânători-Neamț, fiind căsătorită de către părinți, împotriva voinței ei. Dar, sufletul Teodorei fiind rănit de dragostea pentru mirele ei Iisus Hristos ardea de dorința unei vieți închinată numai lui Dumnezeu. Astfel, ea a îmbrățișat cinul monahal la Schitul Vărzărești, iar după doi ani și soțul ei s-a călugărit. Năvălind turcii în părțile Buzăului, au dat foc Schitului Vărzărești, atunci, Cuvioasa s-a retras în munți împreună cu stareța ei, schimonahia Paisia. După ce a trecut la Domnul stareța ei, fericita Teodora a mers în munții Sihlei într-o peșteră, dobândind darul rugăciunii de foc, darul lacrimilor și al negrăitei iubiri de Dumnezeu. Părinții Sihăstriei au observat că păsările duc firimituri de pâine spre Sihla și așa a fost aflată Cuvioasa, care se rugase lui Dumnezeu să îi trimită un preot să o împărtășească înainte de mutarea la cele cerești. Atunci Ieromonahul Antonie a mers în pustie și după convenita spovedanie a împărtășit-o cu Sfintele Taine. Moaștele Sfintei Cuv. Teodora se afla la Kiev în Lavra Pecerska.

